

for vi modsætter os den her opbygning af en fælles EU-udenrigspolitik. Dansk forsvarspolitik skal ligge i NATO-sammenhæng, og vi skal i øvrigt ikke binde os til nogen beslutninger fra Bruxelles, men stå frit. Det er et lille lands ubetingede fordel at kunne stå frit, alliere sig med USA, hvis behovet kalder i Mellemøsten, alliere sig med Frankrig i andre sager og alliere sig med et helt tredje land i tredje sager. Det er sådan, et lille land har succes, og den succes skal vi fastholde.

Vi kan ikke af de nævnte årsager støtte det her beslutningsforslag, men jeg har også grundlæggende indvendinger mod hele den tanke, at vi skal have eksperter til at vurdere, hvad der skal være dansk politik. Det er jo velkendt, at for Det Radikale Venstre er det langt væsentligere, hvad forskellige eksperter rundtomkring i det danske samfund måtte mene, end hvad vi, der har et folkeligt mandat, og som befolkningen har givet sin tillid, rent faktisk mener. Ærligt talt synes jeg det er en uskik. Jeg synes, det er en uskik, at vi skal have nogle såkaldt uafhængige eksperter til at sige, at forsvarsforbeholdet skal afskaffes. Hvorfor skal vi have uafhængige eksperter til at remse alle de konflikter op, hvor man altså mener at Danmark kunne have bidraget positivt, men på grund af forsvarsforbeholdet ikke har kunnet det? Hvorfor skal vi have eksperter til at pege på de områder af udlændingelovgivning, som Det Radikale Venstre og givetvis også eksperterne er enige om at Danmark burde have slækket på? Hvorfor er det nødvendigt? Vi kan jo bare høre eller printe de taler ud, som fru Lone Dybkjær eller fru Marianne Jelved og alle mulige andre, der ønsker forbeholdene ophævet, har holdt lige siden 1993.

Der er ikke behov for det. Så igen vil jeg citere Viggo Hørup: Hvad skal det nytte? Hvad skal det nytte andet end at føre direkte til de afstemninger, som De Radikale altid har ønsket om at ophæve forbeholdene, og som vi i Dansk Folkeparti ikke ønsker – og ikke ønsker af den simple grund, at forbeholdene betyder frihed, frihed til, at vi kan fastsætte en så stram udlændingepolitik, som vi vil, frihed til, at vi kan føre den udenrigspolitik, som vi vil. Det er i grunden ikke så ringe endda.

Kl. 17.15

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er fru Helle Sjelle.

Helle Sjelle (KF):

Vi Konservative ser gerne de fire danske forbehold afskaffet hurtigst muligt, og derfor hilser vi også Det Radikale Venstres forslag til folketingsbeslutning om en undersøgelse af de danske forbehold hjerteligt velkommen.

De fire forbehold må man jo sige er et produkt af det danske nej til Maastrichttraktaten i 1992, hvor syv af Folketingets partier blev enige om det såkaldte nationale kompromis. Det nationale kompromis dannede udgangspunkt for den danske regerings drøftelser med de andre EU-lande og blev siden omdrejningspunktet på topmødet i Edinburgh i 1992, hvor EU-landenes stats- og regeringschefer forhandlede sig frem til en enighed om en aftale for Danmark i forhold til EU, Edinburghafgørelsen. Med den afgørelse fik Danmark jo så de fire forbehold, der omhandler unionsborgerskabet, euroen, forsvarsforbeholdet og forbeholdet om retlige og indre anliggender.

Med hensyn til unionsborgerskabet står der i Edinburghafgørelsen, at det ikke på nogen måde træder i stedet for det nationale statsborgerskab. Spørgsmålet om, hvorvidt en person har statsborgerskab i en medlemsstat, afgøres udelukkende efter vedkommende medlemsstats egen lovgivning.

Det betyder på godt dansk, at Danmark har et forbehold, hvor der efter vores opfattelse ikke behøves et forbehold. For Danmark såvel som de øvrige EU-lande erstatter unionsborgerskabet ikke det nationale statsborgerskab. Danmark er på det punkt – endda med forbehold – side-stillet med de øvrige medlemslande, og derfor er et forbehold over for unionsborgerskabet groft sagt efter vores opfattelse et indholdsløst forbehold.

Med Edinburghafgørelsen blev det også bestemt, at Danmark ikke deltager i ØMU'ens tredje fase, dvs. indførelsen af euroen. Danmark bevarede derfor den danske krone som den officielle mønt.

Der er heller ikke nogen tvivl om, at vi også på det her punkt i Det Konservative Folkeparti ser med bekymring på, at vi endnu ikke har fået en fælles mønt, hvis de europæiske landes velstand, herunder ikke mindst Danmarks velstand, skal fastholdes og øges. Forudsætningen for det er en stærk fælles europæisk valuta i et tæt samarbejde mellem de europæiske stater og de europæiske folk.

Hvad angår forbeholdet på forsvarsområdet, indebærer det jo, at Danmark ikke deltager i ud-